

Обраћање високог представника Валентина Инцка поводом обиљежавања 20. годишњице хеликоптерске несреће на Прокошком језеру

Вриједи изговорена ријеч

Чланови породица, г. предсједниче, екселенције, даме и господо,

Прије него почнем са обраћањем, желим прво одати признање и захвалити локалним органима – Министарству унутрашњих послова, Управи полиције и Специјалној полицији, као и Општини Фојница – за обезбјеђење и одржавање овог мјеста сјећања и ове комеморације сваке године без изостанка од тог трагичног дана 1997. године.

Даме и господо,

Прије двадесет година, људи којима данас одајемо почаст изгубили су живот на овој планини радећи за мир.

Године 1997., дакле мање од двије године након сукоба, ратне ране су још увијек биле свјеже у Босни и Херцеговини. Нико није засигурно знао да ли ће се мир одржати. А било је много посла који је требало да се уради.

Питер Бакес, Ливио Бекаћо, Андреј Булер, Давид Крисковиц, Леа Мелник, Чарлс Морпет, Виљам Несбит, Марвин Паџет, Томас Рајнхарт, Јирген Шауф, Георг Стиблер и Герд Вагнер знали су то.

Они су дошли овдје да помогну.

Из различитих земаља и различитих средина, они су дошли да дају свој допринос миру. У вријеме када су ратни ожиљци још увијек били видљиви, када је поново требало изградити институције, када су стране које су се само двије године раније гледале преко нишана сада настојале да формирају демократске коалиције, а избјеглице још увијек биле расељене из својих домова, они су знали да постоје ризици. А ипак су дошли овдје да помогну.

Двадесет година касније, цијела једна генерација израсла је до пунољетства. Понекад се чини као да смо у некој другој земљи, у неком другом свијету.

Мир који је 1997. године био тако крхак одржао се више од двије деценије. У цијелој земљи постоји слобода кретања, јединствена валута, јединствена војска, а институције које су биле предвиђене мировним споразумом су успостављене – ово је само неколико примјера.

И док политичке и уставне размирице сувише често одвлаче лидере ове земље са пута просперитета и политичке стабилности, не требамо да узимамо здраво за готово да се ови сукоби завршавају искључиво у политичкој арени.

То су постигнућа из првих година мировног процеса и њима су колеге којима данас одајемо почаст дали свој неизбрисив допринос.

Нас, који унутар међународне заједнице још увијек радимо на пружању подршке овој земљи на њеном путу ка просперитету и сигурности, њихова жртва подсјећа на одговорност да требамо урадити све што можемо да наставимо градити даље на темељима које су они поставили.

Ми то нећемо да заборавимо. И нећемо да заборавимо њих.

Прије двадесет година, људи којима данас одајемо почаст

изгубили су живот на овој планини радећи за мир.